

изразява чрез метафори, базирани на образите на коли и самолети. Затова Баухаус постепенно с времето започва да означава машинната култура в изкуството.

Когато Валтер Гропиус (1883 – 1969 г.) пристига в Харвард, той слага край на традицията "Бо-з-ар" в архитектурното образование и променя лицето на американския дизайн завинаги. Наистина той е една от най-влиятелните фигури на дизайна на XX в. Идол за три поколения студенти от Баухаус в Германия до архитектурната школа на Харвардския университет в САЩ. След години журналистът Том Уулф го иронизира като строгия и неземан "Силвър Принс".

Гропиус е роден в Берлин в семейство на архитекти, чиято архитектурна и строителна практика датира още от началото на XIX в. Учи архитектура в Берлин и Мюнхен, работи като помощник на Петер Беренс, преди да започне своя собствена архитектурна практика в партньорство с Адолф Майер през 1910 г. От това съдружие произлиза серия забележителни малки сгради, много от които – подобно на фабриката "Фагус" в Алфелд от 1911 г., са имали съдбата на най-публикувани в пресата и най-известни модерни сгради. След службата си на фронта през Първата световна война Гропиус използва отпуск, за да обсъди с великия херцог на Ваймар възможността да поеме ръководството на Саксонската академия по изкуствата и занаятите от белгиеца Анри ван де Велде, който го препоръчва за този пост. Това е началото на Баухаус, чието влияние върху света на изкуството и дизайна може да се сравни с влиянието на Теорията на относителността на Айнщайн във физиката. Когато консервативните местни политици заедно с представителите на занаятчийските групи и трейджюнионите се чувстват застрашени от Баухаус, Гропиус предава ръководството на Ханес Майер през 1928 г. Това му дава възможност да поднови собствената си архитектурна практика – най-големият му проект е жилищният обект Екзистенциминимум в Сименсщадт край Берлин.

Гропиус напуска Германия, чувствайки, че неговите идеи никога няма да получат официално признание при режима на нацистите, и заминава за Англия, където образува съдружие с английския архитект Максвел Фрай. През 1937 г. приема поста професор по архитектура в Харвард и през 1945 г. основава архитектурното бюро Аркитектс Колаборатив (ТАК). Това наименование подсказва, че

Гропиус вярва в съвместната работа, която е един от фундаменталните принципи на баухаузовското образование.

Според Гропиус архитектурата на всички сгради трябва да се дефинира съобразно тяхната функция, а различните архитектурни елементи, създадени според това правило, трябва да бъдат включени в една добра композиция. Докато намерението на Лео Корбюзие е да превърне сградите в елегантно проста скулптурна форма със сложни и неуловими вътрешни пространства, Мис ван дер Рое се стреми към перфектния детайл и строгостта на формата, то Гропиус се стреми да създаде диалектично взаимопроникване на форми и пространства. Когато преподава в Харвард, той въплъщава своите принципи на функционално степенуване в учебните програми.

И без неговата архитектура Гропиус ще бъде запомнен като най-убедителния и изтънчен теоретик, преподавател и критик, който се бори да обедини цивилизацията с човешките стойности в един механизирания свят. Големите мислители, повлияли върху възгледите му, са Уилям Морис, от когото взема идеята за единството между изкуството и живота, и Хенри Форд, от когото взема концепцията за стандартизацията на машинно произведените изделия.

Лудвиг Мис ван дер Рое (1886–1969) е роден в Аахен, Германия, в семейството на зигар. За по-голям аристократизъм добавя името на майка си към това на баща си. Основните си знания Мис получава в работилницата на баща си. Работи също за Бруно Паул и Петер Беренс. Когато започва работа в архитектурното проектиране, прилага една строга и ограничена версия на немския класицизъм от XIX в., чийто най-виден представител е немският архитект Карл Фридрих Шинкел, създателят на неокласически Берлин.

Влиянието на Шинкел върху творчеството на Мис за първи път се отразява в един нереализиран проект за паметник на Бисмарк от 1912 г. Мис работи и над монументалната беренсова сграда на немското посолство в Санкт Петербург, но за пръв път добива международна слава през 1927 г. с организирането на експерименталния жилищен квартал Вайсенхоф във Щутгарт. Следва проектът му за немския павилион на Международното изложение в Барселона през 1929 г. Растерът на сградата и красивите мебели, проектирани за нея, добиват символично великопение далеч